

A. WEIDENMULLER:
Det skjulte Horn.

Oversat af
 N. P. MADSEN.

I.

Paa den ved Kunst bandede Vej, der fra Samaden fører over Berninapasset ned til Italien, findes omtrent én Mil's Vej oven over Pontresina et Punkt, der kaldes Montebello — det skønne Bjerg, og det bærer dette Navn med Rette. Derfra tegner sig nemlig for Vandrerens Øje et Billede af Gletscherværdeneren, der hører til Sjældenhederne, selv i det naturskønne Ober-Engadin. Forgrunden dannes af mægtige Klippeblokke, der rager frem mellem mørkegrønne Graner. Oven over breder sig Morteratschs store blendende Isstrøm, og øverst oppe hæver sig som panserklædte Kæmper Berninagruppernes straalende Tinder: Piz Bernina, Piz Zupo, Piz Argent, Piz Palu og hvad disse Giganter nu alle hedder.

Nydelsen af dette Syn forhøjes derved, at det uden Anstrengelse kan betragtes fra Vejen og derfor kan opnaas sely af dem, der ikke er i Stand til at klatre paa Bjergene og oppe fra de store Højder nyde Alpeverdens vidunderlige Trylleri.

Men netop den Bekvemmelighed syntes ikke at falde i en Mand's Smag, der paa en hed Augustdag rejste med Posten over Montebello op til Hospitet. Thi da hans Rejsefælle, en Engländer, der fra Hoved til Fod var kheadt i hvidt Flonell, med et Udbrud af Overraskelse gjorde opmærksom paa det herlige Billede, nikkede han kun ligegyldigt og sagde:

„Jeg holder nu mere af at se Bjergene fra oven.”

Dette Svar behagede aabentbart hans Nabo. „Jeg ogsaa,” begyndte han ivrig og paa gebrokker Tysk. „Jeg vilde elske meget at klatre op” — med sin lange Pegefingert gjorde han en betegnende Bevægelse — „op til disse Spidser. Vilde De ogsaa ikke?”

Der gled et hastigt Smil hen over Tyskerens Ansigt.

„Nej,” svarede han tørt, „jeg lader mig nøje med en — Piz Bernina for Eksempel.”

Engländeren rystede utilfreds paa Hovedet. „Hvis De tager kun en Tinde, lad den blive Piz Zupo, den er meget bedre.”

En lang Pause fulgte dette gode Raad. Tyskerens Tanker var øjensynlig optaget af noget andet. Endelig tog han sig sammen.

„Hvorfor mener De egentlig, at Piz Zupo er bedre?”

Engländeren saa ham forskende ind i Øjnene.

„Hvad vil „egentlig” sige?” spurgte han, idet han søgte at udtale Ordet korrekt.

Atter gled der et Smil hen over Tyskerens Ansigt.

„Det er et mundværligt Ord, hvis Betydning det ikke kommer saa meget an paa. Det har ikke noget at gøre med Piz Zupo. Hvorfor skal jeg foretrække denne Tinde for Bernina?”

Engländeren trak en omfangsrig Lommebog frem og tog et Brev ud af den.

„En Ven til mig, Hr. Parkinson, har i Gaar skrevet til mig om Zupo, og han siger, det er en Fortjeneste den at bestige, fordi han har fundet deroppe kun 5 Kort fra Rejsende.” Et Øjeblik holdt han inde med sin besværlige Tale, saa fortsatte han, idet han mistydede en Hovedrysten fra sin Tilhører. „De tænker det umuligt, men det er ganske trofast. Jeg vil læse Dem Brevet. Maa jeg paa Engelsk?”

„Ja, for min Skyld gerne, men jeg forstaa kun ufuldkomment Deres Sprog.”

„Aa, det er Skade, men Hr. Parkinson meget klart skriver, og De vil uden Vanskelighed kunne følge med.”

Med en meget behagelig, men monoton Stemme begyndte han at læse og var snart saa fuldstændig fordybet i sin Vens Rejsekrivelse, der forresten var skrevet rolig og uden særlig Begejstring, at han slet ikke bemærkede, at den anden sank længere og længere tilbage i Vognhjørnet og kun med bestandig kortere Mellemrum aabnede Øjnene.

Pludselig begyndte Vognen at køre langsomt og standsede saa med et saa kraftigt Ryk, at baa Engländeren og Tyskeren for sammen. De var endnu beskæftiget med Aarsagen til den pludselige Standsning, da Konduktøren, en høj og solbrændt Mand, aabnede Døren og sagde til den Flonellsklædte i en høflig Tone:

„Bernina-Husene, min Herre. Her maa De staa af.”

Engländeren saa tøvende hen paa sin Nabo og sagde:

„Jeg vilde dog gerne først komme til Ende med Brevet.”

Han gjorde Mine til at fortsætte den afbrudte Læsning, da Tyskeren bemærkede en Førers Kraftige Skikkelse ved Siden af sig, og idet han undertrykte et Smil sagde ivrigt:

„Nej, ophold Dem endelig ikke mere. De synes at være ventet. Jeg kan nu ogsaa meget godt sætte mig ind i, hvor vigtigt og nødvendigt det er at bestige Zupo.”

Engländeren foldede langsomt Brevet sammen.

„Det vil virkelig glæde mig, hvis De kan. Tror De snart det vil ske?”

„Jeg skal se, hvad jeg kan gøre. At der ligger saa faa Visitkort deroppe er ogsaa for mig et ansporende Moment.”

„Hvad betyder „ansporende”?”

Paa Grund af Engländerens Mangel paa Forstaelse af svære tyske Ord havde Underholdningen endnu kunnet være længe, hvis ikke Føreren var traadt til og havde sagt:

„Jeg har Paalæg om her at tage imod en Hr. Ellis fra Edinburg og nogle Dage ledsage ham som Fører. Er det en af de to Herrere?”

Dette Spørgsmaal bevirkede, at Engländeren med et fornøjeligt „All right” greb sin Haandbagage og forlod Vognen, dog ikke uden først endnu engang at vende sig til sin Nabo og sige: „Mind your promise!” (Husk paa Deres Løfte.)

Saa kørte Tyskeren alene videre op ad Bernina-Vejen, der blev mere og mere mennesketomt og øde. I dybe Drag indaadendede han Højalpernes rene, lette Luft. Dog syntes denne Nydelse ikke at berede ham nogen særlig Glæde, thi det halv spottende og halv trætte Udtryk, der havde hvilet over hans Ansigt under den foregaaende Samtale, laa endnu over det. Det var en slank, men ikke ganske ungdommelig Skikkelse klædt i en simpel graa Rejsedragt. Hans Hoved var et af den Slags, man i Selskabet plejer at kalde „interessant,” og for hvem unge Piger, der endnu ikke er vant til at bevæge sig i Selskabslivet, følger en vis betagende Sky. Over for Regeringsassessor Wolf von Baumbach — saaledes hed den Rejsende — var en saadan Sky ogsaa berettiget. Naar han var i slet Lune — og han var meget ofte i slet Lune — kunde han ved sin Spot blive utaalelig selv for sine Venner. Denne Spot var nemlig saa dybt rodfæstet i hans Væsen, at den, selv naar han var i godt Humør, pludselig kunde bryde frem, uden at han kunde forhindre det, og naar han var i daarligt Lune, gav han den frie Tøjler. Den godmodige stille Tante, som længe havde ført Husholdningen for ham, havde i Tidens Løb saadan vænnet sig til hans ironiske Maade at tale paa, at hun ikke saa noget deri, ja endog saa ved Lejlighed med et smilende „han mener det ikke saa slem” tog ham i Forsvar over for sine Bekendte. Og de Kredse, som han kom i, bar saa meget over med denne Vane paa Grund af hans selskablige Talenter og fine Dannelse, saa at det næsten aldrig kom til ubehagelige Scener. Og skete det, at et nyt Medlem følte sig saaret over Assessorens Ironi, behøvede denne blot at se paa ham med de kloge graa Øjne og sige i en mild bebrejdende Tone: „De er da vel ikke vred paa mig for min Spøg? Ved De ikke et Middelt til at befri mig fra denne ulyksalige Ironi?” — og al Vrede var forsvundet med det samme.

Af den Grund havde Wolf aldrig modtaget nogen alvorlig Bebrejdelse, og om han end til Tider selv argrede sig over sin Fejl og var fast besluttet paa at ville aflægge den, saa var det dog endnu aldrig lykkedes.

De tredive Timer, han havde været undervejs siden Afrejsen fra Zurich, havde budt ham rig Lejlighed til spottende Bemærkninger. Først paa Jernbanen fra Zurich til Chur — de mange latter, Alpestokke, Snebriller og blaa Gacelør. Under Aftensmaaltidet i Chur havde den der herskende Sprogforvirring formelig udsækket hans Satire. Endog havde valgt for at spare Tid, været saa utrolig delig var Postturen over Julier-Passet, som han kedelig og Synet af den øde Egn fra Marmara til Silverplana saa irriterende for hans Øjne, at han maatte spotte for ikke at henfalde til Livslede. Men paa hele Vejen havde han hverken fundet Gehør eller Forstaelse for sine ironiske Bemærkninger. Tilfældet havde nemlig ført ham sammen med en Stokscheizer, en Italiener og to Franskmænd, og særlig de to sidste, som han havde tilbragt hele tolv Timer sammen med i Vognen, havde sat hans Taalmodighed paa en haard Prøve. Alle hans Bemærkninger om de jammerlige Hyster ved Vejen, det ømstrefjende Alpekvag og de uvadskede og ukæmmede Skønheder, som de havde mødt, havde de kun besvaret med det evindelige „Plait-il” (hvad behager), og det havde til sidst næsten gjort ham helt syg. Derfor besluttede han, da Engländeren steg ind til ham i Samaden, ikke at sige et Ord eller dog kun at tale saa lidt og saa alvorligt som muligt.

Vi har set, at han blev sit Forsæt tro, og hvorledes han for et Par enkelte Tilbagefald blev straffet derved, at hans Bemærkninger slet ikke blev forstaaet. For den Tilbageholdning, som han havde paalagt sig, tog han dog Erstatning ved en hel Kæde af spottende Tanker over Hensigten med sin Rejse.

Hans Besøg i Bernina-Hospitet gjaldt en gammel, meget rig Tante, der paa Grund af virkelige og indbildte Lidelser tilbragte hele Sommeren paa schweiziske Kursteder, og som allerede havde opholdt sig nogle Uger i Hospitet. For otte Dage siden havde hun skrevet til sin Næve og bedt ham om at tilbringe en Del af sin Ferie hos hende.

„Gør en gammel Dame den Fornøjelse at komme,” saaledes lød det i Brevet. „Selvfølgelig skal Rejsen og Opholdet ikke koste dig det mindste, og jeg tænker, at du vil befinde dig vel mellem mine ni fir- og tobenede Kammerater.”

Det ejendommelige i denne Indbydelse havde bestemt Wolf til at opgive en forhen planlagt Rejse til København og med faa Ord meddele Tanten, at han vilde indtræffe den 5. August. Dog havde han næppe modtaget hendes glade Telegram, før han næsten havde fortrudt sin Beslutning, og hele Vejen trøstede han sig alene

med, at han kun vilde tilbringe højst tre Dage deroppe.

„Nej, ikke en Time længer,” tænkte han bestemt. „Den gode Geheimeraadinde behøver virkelig ikke en tiende Slave. For Resten vilde jeg gerne vide, hvad den niende er for en Skabning. Forlaabentlig en ny Hest eller en premieret Hund. Af Mennesker har hun jo mere end tilstrækkelig i sin Frederik, Kusken og Kammerjomfruen. Naa, skulde det blive mig for broget, tager jeg bort allerede i Morgen og slutter mig til Hr. Ellis. — Hvor er det mon egentlig, at jeg for har hørt Zupo nævne. Naa, men det er der ikke Tid til at tænke paa — der kommer allerede Hospitet til Syne. Bysynderlig Indfald at slaa sig ned der.”

Ja, naar man 24 Timer tidligere har kunnet beskue det dejlige Billede af Landskabet ved Zyricher-Seen med dets frugt- og blomsterfyldte Kornmarker og det tindrende Vandspejl bag ved, kan man ved det første Blik vanskelig forstaa, at Mennesker kunde faa sig til at slaa sig ned paa disse af Fjælde og Gletschere omgivne Højder. Derimod finder man det naturligt, at Kurgæsterne i St. Moritz og Pontresina gør en Afstikker op til Hospitet paa en Dags Tid. Dog — har man først tilbragt en Nat inden for den gammel-dags Bygningens tykke Mure og vænnet sig til den omgivne Naturs vilde Øde, forfejer dette skjælden sin Virkning. Da Fru Geheimeraadinde Kongen derfor en halv Times Tid efter sin Næves Ankomst sad ved Siden af ham i den store, kolige Spisesal og saa, hvorledes han lod et hurtigt tilberedt Maaltid smage sig, sagde hun i Anledning af en kritisk Bemærkning af Wolf:

„Vent blot til i Morgen, naar du har sovet ud efter den anstrengende Rejse, saa skal du se, at du vil befinde dig meget bedre her. Frøken Höfer er ganske henrykt over den storartede Egn.”

„Frøken Höfer? Ja saa, det er altsaa Nummer ni i din Hofstat — den lange Humlestang, som du præsenterede for mig i dit Værelse. Hvor i al Verden er du kommet til en saa lidt tiltalende Selskabsdame?”

Geheimeraadinden smilede.

„Er du endnu bestandig den gamle, slemme Spotter, Wolf? Men overfor Frøken Höfer maa du virkelig ikke være uartig. Den stakkels Pige er forfærdelig rar.”

„Stakkels Pige?” I hvad Betydning? Hele Klæder synes hun dog at have. Har hun haft en ulykkelig Kærlighed?”

„Nej, jeg skal sige dig, hvorfor jeg beklager hende, og hvorfor hun nu er hos mig. Jeg lærte hende at kende i Ragaz, hvor hun var Gubernante hos Familien Parkinson, som jeg ogsaa traf sammen med. Hun saa de Lindebroderier, som jeg syede paa, og tilbød mig at fuldføre et meget besværligt Broderi, som ødelagde mine svage Øjne. Jeg tog med Glæde imod hendes Forslag, da jeg allerede havde bragt i Erfaring, hvor dygtig hun var. Men hun havde næppe syet en Fjerdepart, da hun en Morgen — det kan vel være en fire Uger siden — traadte ind i mit Værelse bleg og med forgrædte Øjne og sagde, at hun ikke kunde gøre mit Arbejde færdigt, da hun havde haft et meget ubehageligt Sammenstød med Hr. Parkinson, og som Følge deraf maatte rejse fra Ragaz endnu samme Dag. Det var mig naturligvis meget ubehageligt. Jeg kunde jo have givet hende Broderiet med hjem, men for det første vilde jeg ikke gerne lade Mønsteret komme ud af mine Hænder, og for det andet — ja, du ved jo, at jeg har et godt Hjerte. Kort og godt — en Times Tid efter havde jeg fæstet hende for seks Uger, og vi befandt os paa Vej til Samaden.”

Assessoren saa forskende paa sin Tante.

„Hvis nu Frøken Höfer ikke faar Arbejdet færdigt i de seks Uger, hvad saa? Vil du saa forlænge Kontrakten?”

Geheimeraadinden rystede bestemt paa Hovedet.

„Nej, det vil jeg virkelig ikke. Jeg har kvindelige Elementer nok i min Jeannette. Men Frøken Höfer er mig ogsaa altfor taknemlig til, at en saadan Mulighed skulde indtræde. Hvorledes synes du ellers om min Lola? Er den ikke yndig?”

„Jo, et Pragteksemplar af en Hund. Naar jeg til Oktober rejser til Kræhwinkel som Landraad, kan du skænke mig den til Trøst.”

„Du er ikke daarlig. Ved du for Resten hvad den har kostet mig? — Du bliver altsaa Landraad til Oktober?”

„Ja, det haaber jeg,” svarede Wolf smilende. „Præsidenten lykønskede mig dertil allerede Dagen før min Afrejse. Som Følge heraf har jeg under hele Rejsen uafbrudt i mit stille Sind bragt min hellige Skytspatron min Tak for saa megen ufortjent Naade.”

„Men Wolf, saa kommer du virkelig til at gifte dig. Din Tante Line kan da ikke føre Husholdning for en Landraad.”

„For at jeg til det ene Kors saa hurtig som muligt kan føje et nyt, ikke sandt? Du er udmærket, Tante. Maake du endog har en eller anden Oversidder paa Lager, som du vil gøre kort Proces med?”

„Skam dig, Wolf. Du ved godt, at jeg altid kun har dit Bedste for Øje. Dog skal jeg ikke nægte, at jeg her kunde have en Smule Lyst til at spille Kirsten Giftkniv. Husker du endnu den lille Lu von Bodmer? I tilbragte engang eders Ferie sammen hos mig i Heidelberg. Hun

skal være blevet en yndig Skabning og, saa vidt jeg har hørt, er hun fri-endnu.”

„Har altsaa ingen Frier haft og er dog sød! Jeg kunde ellers tænke mig, at hun derved havde faaet en syrlig Smag. Navnet Lu er for Resten smukt og værdigt til at slynge sammen med mit.” Wolf tegnede med Gaflen et L og et W paa Tallerkenen og omgav dem med en Mængde Snirkler.

I dette Øjeblik traadte Marianne Höfer ind i Salen. Langsomt og tøvende nærmede hun sig Bordet, hvor de sad, saa at Assessoren endnu engang havde Lejlighed til grundigt at mønstre „den lange Humlestang”. Marianne var i Virkeligheden usædvanlig høj, og hendes Størrelse fremhævedes endnu mere ved den tarvelige uldne Dragt, som sad stramt om hende. Hendes Ansigt var ikke smukt. Næsen kunde man endog være tilbøjelig til at kalde hæsliq, og det mørkeblonde Haar, der var snoet sammen i en lille Knude, bidrog ikke synderlig til at forskønne hendes Hoved. Men hendes store, dejlige Øjne lyste af noget yndefuldt og ærligt, der vidnede om en ren og ædel Sjæl.

„Naa, min kære Frøken,” sagde Geheimeraadinden til hende, „vil De holde os en Smule med Selskab?”

Marianne rødmede.

„Nej, Fru Geheimeraadinde, jeg vilde blot meddele, at jeg har Lyst til at gaa en Tur ud. Jeg kan ikke godt se at brodere mere, og —”

„Men, Frøken Höfer,” afbrød den gamle Dame hende. „De har da ikke sidet og broderet lige til nu? Vil De da helt ødelægge Deres Øjne! Se straks at komme ud i Luften, og skulde De træffe Frederik dernede, saa send ham op til mig.”

Marianne bøjede sig med en Ynde, som man næppe skulde have tiltroet hende, og gik. Næppe havde hun lukket Døren, førend Wolf rask udbrød:

„Hvad kunde forresten Hr. Parkinson have at udsætte paa Frøken Höfer?”

Geheimeraadinden trak paa Skuldrene.

„Aa, det kom lidt efter lidt. Hr. Parkinson var meget indbildt af sit smukke Tyske og kunde ikke lide, at hans Børn lærte Frøken Höfers Udtale af enkelte Ord, og hun paa sin Side vilde ikke indrette sin Timeplan efter hans velkendte Løse. Forresten havde det vel alt sammen klaret sig, hvis ikke Parkinsons havde været fritanket, medens Frøken Höfer stammede fra en streng orthodox Præstefamilie.”

„Sa er Frøken Höfer vel foruden alt det øvrige prisværdige ogsaa meget from?”

„Det kan jeg virkelig ikke sige dig, Wolf. Jeg afskyr Samtaler om Religionen, hvad jeg ogsaa sagde hende allerede den første Dag, vi var sammen. Hun er ogsaa taktfuld nok til at indse, at jeg som Katolik ikke har megen Interesse af hendes religiøse Standpunkt. Du, som derimod er Protestant, vil vel paa dette Punkt bedre kunne forstaa hende.”

Assessoren rejste sig utaalmodig.

„Nej tvertimod. Du ved, at jeg har Afsky for al religiøs Underholdning, og trods det, at jeg er Protestant, eller maaske netop, fordi jeg er det, gaar jeg endog videre end du. — Men du vilde vist fortælle mig noget mere om den søde Lu von Bodmer?”

Ja, Geheimeraadinden vilde intet hellere. Og hun fortalte saa meget elskeligt og skønt om den unge Pige — Sandhed og Digt imellem hinanden — at Marianne, da hun vendte tilbage fra sin essomme Spadseretur, fandt Tanten og Nævnen i en oprørt Stemning. Resultatet af Samtalen var ogsaa, at Frederik efter Aftensbortet maatte afsende et Telegram til Hr. Legationsraad von Bodmer i Baden-Baden, hvori Geheimeraadinden indbød ham selv og hans Louise om saa snart som muligt at besøge dem i Samaden. Den sidste Del af Telegrammet lød:

„W. von B. er hos mig og længes meget efter at gensæde eder, især L.”

Da Frederik havde gennemlæst Telegrammet, mumlede han tørt:

„Hvis Hr. Assessoren længtes saa forkrækket efter at gensæde Frøkenen, saa undrer det mig, hvorfor han ikke paa Gennemrejsen besøgte hende i Baden-Baden. Det havde dog været meget mere bekvemt.”

II.

„Hvem er egentlig denne Frederik, og hvad er hans Bestilling i denne underlige Husholdning?”

Disse Spørgsmaal kunde man ofte høre fra Geheimeraadindens Gæster og Bekendte, idet de med betænkelig Hovedrysten betragtede den nette unge Mand, der spiste sammen med Kusken og Kammerjomfruen, og som maaske en Times Tid efter sad ved Siden af Geheimeraadinden paa Vognen og snakkede med hende fortrolig, som en Son. Dog enhver, der havde kastet et dybere Blik ind i disse Forhold, undrede sig hverken over det ene eller det andet. De vilde nemlig vide, at Frederik egentlig ikke havde noget bestemt Embede i Huset og samtidig havde den alle paa en Gang — Med andre Ord: han var en Slags „Hjælp i alle Tilfælde”.

Fortsættes.